

РЕШЕНИЕ

№ 4072

гр. София, 08.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в публично заседание на 22.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Попова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3146** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК и е образувано по искова молба на „И. И.” Е.- гр.С., У.” Шести септември”, чрез N 24, ЕИК *, с управител В М В чрез А.М. от САК срещу Министерство на О. С. и В.. С исковата молба , на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ се претендира заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 150 000 евро или тяхната левова равностойност в размер на 293 374.50 лева, причинени от незаконосъобразен административен акт на МОСВ. Твърди се, че в резултат на незаконосъобразен акт- мълчалив отказ на министъра за продължаване на разрешително за водоползване на минерална вода , който отказ е отменен с влязло в сила съдебно решение, дружеството е заплатило неустойка в посочения по-горе размер поради неизпълнение на клаузи от сключен с друго търговско дружество договор за изграждане на проект.

В съдебно заседание, дружеството се представлява от А.М., който поддържа молбата и претендира сторените разноски.

Ответникът- Министерство на О. С. и В. се представлява от юрк.К, която оспорва изцяло исковата претенция. В депозирания отговор по искова молба са развити съображения за неоснователност на иска. Представени са и подробни писмени бележки. Поддържа се , че не са налице кумулативните предпоставки за ангажиране отговорността на министерството, конкретно липсва

причинно-следствена връзка между отменения отказ и причинените на ищеца вреди. Недопустимо, дружеството се е задължило по силата на сключен договор да осигури действието на МОСВ, като последното се явява трето лице, т.е. лице извън страните по договорното правоотношение, поради което не следва да носи отговорност. Задължение възниква само за този, който е правно обвързан по силата на конкретния договор. Вредата не е резултат от незаконосъобразен акт на МОСВ, а от изразена воля от страна на ищеца и дадено обещание за извършване на правно действие, което е извън неговата компетентност. Развити са подробни доводи за нищожност на тази клауза от договора поради невъзможен предмет. Освен това, ответникът обръща внимание на факта, че решение N 12005 от 11.11.2008г. на ВАС, петчленен състав по адм.д. N 10488/2008г., с което е потвърдено решението на първоинстанционния съд за отмяна на мълчалив отказ на министъра на О. С. и В. е постановено след прекратяване на договора за изграждане на проект, по който договор е платена неустойката. Представителят на С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и обсъди доводите на страните, приема за установено следното:

„И. И.” Е. е сключило с Краун Оушън Кепитъл Инвест Лимитид / Инвеститор/договор за изграждане на проект от 17.11.2007г., с който са се съгласили да си сътрудничат взаимно с цел изграждане на проект” Балнеоложки хотел и жилищни сгради в П баня”/.

В т.2.1.1. от договора, ищецът, който има учредено право на ползване върху имот N 062019, IV-та категория, находящ се в м.”Баня”, в района на гр.Павел баня се е задължил като първа стъпка по осъществяване на договореното сътрудничество да осигури продължаване на срока на разрешително за водоползване на минерална вода N 003661/01.07.2005г., издадено от министъра на О. С. и В.. Договореният краен срок за предоставяне на продълженото разрешително е до 30.04.2008г.

В т.5.3. от договора е предвидено, че при неизпълнение на посоченото задължение, което е равнозначено на непреодолимо препятствие за реализиране на проекта, инвеститорът има право да прекрати договора и да иска връщане на изплатени по него до момента суми, както и има право на неустойка в размер на 150 000 евро.

Първоначалното разрешително за водоползване на минерална вода N 003661/01.07.2005г. е издадено на името на стария собственик на имота- Г Т, който впоследствие го е продал на други лица, а те от своя страна са учредили на дружеството правото на ползване върху този имот.

На 18.12.2007г., „И. И.” Е. е подало в МОСВ заявление с вх. N ПВ-2761/18.12.2007г. В установения от закона срок, министърът не се е произнесъл, поради което мълчаливият му отказ е обжалван по реда на АПК пред Върховен административен съд. С решение на ВАС N 8676 от 14.07.2008г. по адм.д. N 5965/2008г., предвид разпоредбата на чл.79, ал.2 от Закона за В.,

мълчаливият отказ е отменен и министърът е задължен да се произнесе по подаденото заявление в предвидения срок, като изложи и съответните мотиви дали молителят отговаря на условията за издаване на разрешително . С решение N 12005 от 11.11.2008г. на ВАС, петчленен състав по адм.д.N 10488/ 2008г., е потвърдено решението на първоинстанционния съд.

На 15.05.2008г., страните по договора за изграждане на проект са подписали споразумение, с което срокът за продължаване на разрешителното е продължен с още четири месеца. На 15.09.2008г., договорът е прекратен. Изготвено е споразумение, с което е предвидена схема за разсрочено плащане на предвидената в договора неустойка в размер на 150 000 евро. На 03.11.2008г., страните са подписали Анекс към споразумението, като „И. И.” Е. е заплатило сумата в размер на 35 000 евро, част от дължимата неустойка. Анексът служи и за разписка за извършеното плащане. На 20.12.2008г., дружеството е заплатило на инвеститора сумата в размер на 20 000 евро, за което също е приложена разписка. Останалата част от дължимата се неустойка в размер на 95 000 евро е изплатена на 15.01.2010г. с банков превод чрез Банка ДСК по сметка на Краун Оушън Кепитъл Инвест Лимитед.

Ищецът твърди, че претърпените от него имуществени вреди в размер на 150 000 евро или тяхната левова равностойност са в пряка и непосредствена последица от отменения мълчалив отказ на МОСВ, като дори и към момента на подаване на исковата молба , производството по издаване на разрешителното все още не е приключило.

В хода на съдебното производство, по делото е представено Разрешително за водовземане от минерална вода N 01610349 от 18.11.2010г., издадено от министъра на МОСВ. Титуляр на разрешителното е „И. И.” Е..

При така установените факти, съдът мотивира следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Предпоставка за допустимостта на иска по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр.с чл.204 от АПК е незаконосъобразността на акта, действието или бездействието , причинили твърдяните в исковата молба вреди да е предварително установено по съответния ред. С влязло в сила съдебно решение е отменен мълчалив отказ на административния орган да се произнесе по внесено от търговското дружество в МОСВ заявление вх.N ПВ-2761/18.12.2007г., поради което искът е допустим.

По основателността на иска:

За да е налице основание за ангажиране отговорността на държавата или общините е необходимо да са осъществени елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл.1 , ал.1 от ЗОДОВ- наличие на незаконни актове, действия или бездействия, извършени от длъжностно лице при ответника, претърпяна вреда от ищеца и причинна връзка между тях.

Реализирането на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ освен наличие на елементите по чл. 1 от закона изисква и спазване на правилото на чл. 4 от ЗОДОВ вредите да са пряка и непосредствена последица от увреждането,

извършено с незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице.

Предвид установените факти, съдът намира, че в случая не са налице предпоставките поради липса на пряка и непосредствена връзка между вредата като неблагоприятно изменение в имуществената сфера на юридическото лице и отменения акт.

Пряката и непосредствена връзка между вредата и противоправния акт изключва опосредяване на резултата от волеизявления и действия на трети лица, още повече такива, които по никакъв начин не са свързани с извършване на административна дейност, а касаят договорни отношения между равноправни субекти.

В случая ищецът претендира вреди поради обстоятелството, че не е могъл да реализира правата си по договор за изграждане на проект, сключен между него и друго търговско дружество и от нереализирания договор е претърпял имуществени вреди, които е предявил за обезщетяване от ответника .

Самият той в исковата молба твърди, че за да започне упражняване на правата и задълженията си по сключения договор, е било необходимо да бъде продължено разрешителното за водоползване, т.е изпълнението на договора е поставено под условие . Съгласно чл.21 от закона за задълженията и договорите, договорът поражда действие само между страните, а спрямо трети лица, само в предвидени от закона случаи.

Следователно , **претърпяната вреда- платена неустойка по споразумение за прекратяване на договора в размер на 293 374.50 лв. е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с неизпълнението на поетите задължения по договора, а не от отменения като незаконосъобразен административен акт.**

Неизпълнение на договорно задължение от едно лице не може самостоятелно да породи вреди за това лице, които да бъдат репарирани посредством търсене на обективна отговорност от трето лице, външно на това правоотношение.

Напълно основателно е възражението на ответника, че след като договорът, конкретно клаузата, по силата на която при неизпълнение на някое от поетите задължения от страна на „И. И.” Е., дружеството дължи на инвеститора неустойка в размер на 150 000 евро , е сключен след изразено взаимно съгласие на страните, то претърпяната вреда е именно в резултат на изразената воля и съгласие на ищеца.

Това е така, тъй като ищецът съзнателно сам се е поставил в състояние да понесе последиците от това , като е поела риска от неизпълнението на договорените задължения. **Вредата не е резултат от незаконосъобразен акт на МОСВ, а от изразена воля от страна на ищеца и дадено обещание за извършване на правно действие, което е извън неговата компетентност.** Освен това поетото задължение е неprecizно формулирано, тъй като няма как да бъде продължено разрешително N 003661/01.07.2005г. , издадено на името на стария собственик на имота- Г Т. Издаването на разрешително по реда чл.79,

ал.2 от ЗВ е обвързано с прекратяване действието на предходното разрешително, тъй като е недопустимо едно и също разрешително да действа по отношение на различни лица.

Тук следва да се отбележи и факта, че отказът е отменен, но органът е задължен да се произнесе по искането, като изложи мотиви дали молителят отговаря на условията за издаване на разрешително, което не е еднозначно със задължение за издаване на разрешително, в каквото насока са твърденията на ищеца.

В подкрепа на извода за липса на причинно-следствена връзка между вредата и отменения акт е и факта, че решение N 12005 от 11.11.2008г. на ВАС, петчленен състав по адм.д.N 10488/ 2008г., с което е потвърдено решението на първоинстанционния съд за отмяна на мълчалив отказ на министъра на О. С. и В. е постановено след прекратяване на договора за изграждане на проект, по който договор е платена неустойката.

Договорът е прекратен със споразумение на 15.09.2008г., а решението е от 11.11.2008г., т.е.към момента на прекратяване на договора поради липса на продължено разрешително за водоползване, прието от страните като непреодолимо препятствие за реализиране на проекта, не е налице отменен с влязло в сила решение административен акт.

При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на отговорността на държавата за действията и бездействията на администрацията, визирани в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, отговорността на държавата не може да се реализира по този ред.

По изложените съображения, съдът намира, че не са налице обстоятелствата за ангажиране на отговорността на Министерство на О. С. и В. и искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Водим от горното, Административен съд- С. град, II-ро отделение, 31-ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна исквата молба на „И. И.” Е.- гр.С., У.” Шести септември”, чрез N 24, ЕИК *, с управител В М В за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 150 000 евро или тяхната легова равностойност в размер на 293 374.50 лева, причинени от незаконосъобразен административен акт на Министерство на О. С. и В..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ :